

РЕШЕНИЕ

№ 431

гр. Бургас, 17.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, II ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две
хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Росица Ж. Темелкова

Членове: Таня Т. Русева Маркова
Елеонора С. Кралева

при участието на секретаря Стойка Д. Вълкова
като разгледа докладваното от Росица Ж. Темелкова Въззивно гражданско
дело № 20232100500065 по описа за 2023 година

С решение № 2672 от 23.11.2022г., постановено по гражданско дело № 4757/2022г. по описа на Бургаския районен съд е осъдена Главна дирекция “Гранична полиция“ МВР, гр.София, бул.“Княгиня Мария Луиза“ № 46, да заплати на В. Д. Д., с ЕГН: ***** сумата от общо 621.68 лв., представляваща допълнително трудово възнаграждение за положен от ищцата за периода 01.04.2019г. -09.07.2020г. 74,35 часа извънреден труд, получен след преизчисляване с коефициент 1.143 на положения нощен труд в дневен, ведно със законната лихва върху нея, считано от 26.07.2022г. до окончателното плащане, сумата от 157,26 лв., представляваща сборна лихва за забава за периода от 01.08.2019г. до 25.07.2022г., както и сумата 400 лв. – платено адвокатско възнаграждение. С горепосоченото решение Главна дирекция “Гранична полиция“ – МВР е осъдена да заплати по сметка на РС Бургас сумата от 260 лв., представляваща държавна такса и възнаграждение на вещо лице.

Против постановеното решение е постъпила въззивна жалба от Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР, чрез юрисконсулт Агнес Николова. Въззивникът твърди, че решението на БРС е неправилно поради нарушение на материалния закон и е необосновано. Заявява, че за процесния период ищцата е изпълнявала служебните си задължения на 12-часови работни смени, съгласно месечни графици и при изчисляване на времето, което е

отработила, съответно е компенсиран положеният извънреден труд, ако такъв е налице. Приложима е нормативната уредба по ЗМВР и по-специално издадените от Министъра на вътрешните работи наредби. При постановяването на решението районният съд не е взел предвид изложените в отговора аргументи относно неприложимостта на НСОПЗ към правоотношенията на служителите на МВР.

Твърди се, че положеният от ищцата нощен труд, дежурство, времето за отдих и почивка са отчитани ежемесечно и заплатени съобразно правилата на действалите към процесния период Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. и Наредба №8121з-908/02.08.2018г. Разпоредбата на чл.9, ал.1 от НСОПЗ е непригодна за прилагане към държавните служители в МВР по чл.142, ал.1, т.1 /с полицейски правомощия/, понеже само при кумулативното наличие на трите необходими предпоставки в нея, приложими в случай на работа на смени /работа на смени; по-малка продължителност на нощното работно време от тази на дневното; трудово възнаграждение, заработено по трудови норми/, може да се въвежда увеличение с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време. Сочи, че в чл.187, ал.1 и 3 ЗМВР дневното и нощното работно време са с еднаква продължителност от 8 часа, а освен това не е налице и работа на трудови норми за определяне на трудово възнаграждение по чл.247 и чл.250 от КТ.

На следващо място са развити съображения, че, за да е положен извънреден труд, който не е заплатен, следва ищцата действително да е работила извън установеното за него работно време по график, а в случая всеки положен от нея час своевременно е бил заплащан ежемесечно, видно от платежните бележки. Доколкото превръщането на нощните часове положен труд с коефициент 1,143 е установено единствено с цел увеличаване на заплащането за положен нощен труд с допълнително възнаграждение от 0,25 лв., а не за генериране на допълнителни и положени часове извънреден труд, въззивникът счита, че неправилно в диспозитива на решението си съдът е посочил, че присъдената сума е за положен и незаплатен извънреден труд. При равна продължителност на дневния и нощния труд за полицейските служители, коефициентът е 1.

Излагат се подробни съображения, че в случая не е налице празнота в нормативната уредба, за да се обоснове препращане по аналогия към КТ, ЗДСл или Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, приложима само за работниците и служителите по трудово правоотношение, тъй като съществува специална законова регламентация, която изчерпателно урежда основанието и редът за изплащане на възнагражденията за нощен труд на държавните служители в МВР. Въззивникът акцентира, че защитата на служителите в МВР, полагащи нощен труд се изразява в предвиденото в ЗМВР по- високо заплащане и по- висока степен на социална закрила, намиращи изражение в компенсирането на извънредния труд, почивки и отпуските и други придобивки, по- благоприятни в сравнение с тези на

държавните служители по ЗДСл и на лицата, работещи по трудово правоотношение. С приемането на по- специфичния гъвкав начин на работното време в ЗМВР не са нарушени чл.6, ал.2 от КРБ, нито чл.14 от ЕКЗПЧОС, нито може да става въпрос за дискриминация на служителите в МВР. В този смисъл е и решението на СЕС по дело С-262/2020. В обжалваното решение са направени изводи, които не произтичат и от т.2 от цитираното решение на СЕС, според което високата обществена значимост на полагания труд от полицаите и пожарникарите и правомощията им за защита правата на гражданите, противодействие на престъпността, защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и пожарна безопасност и защита на населението, установени в ЗМВР обосновават съразмерност на законодателната уредба, предвиждаща полагането на 8- часов нощен труд, поради което първоинстанционният съд е постановил неправилно решение. Според въззивника, решението е постановено в нарушение на чл.633 от ГПК, в който е регламентирано, че решенията на СЕС са задължителни за всички съдилища и учреждения в Република България, а районният съд не съобразил мотивите си с посоченото решение.

В заключение е изведен извод, че правната уредба на нощния труд на служителите в МВР е регламентиран в чл.187, ал.1 ЗМВР вр. чл.179, ал.3 от с.з., както и в Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. на министъра на вътрешните работи, които са съобразени с функциите на МВР, както и с естеството на извършваната дейност. Тези нормативни актове изчерпват правната регламентация на нощния труд, поради което е недопустимо субсидиарното прилагане на НСОПЗ. Цитирана е съдебна практика.

Иска от съда обжалваното решение да бъде отменено и да бъде постановено ново, с което предявените иски претенции да бъдат отхвърлени. Претендира разноси.

При условията на евентуалност, ако решението бъде потвърдено, въззивникът е изложил възражения за прекомерност на претендираното възнаграждение на насрещната страна предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото.

В законоустановения срок е постъпил отговор на жалбата от ответната страна – В. Д. Д., чрез адв.Георги Стоянов, съдебен адрес: гр.Бургас, ул.“Васил Левски“ № 16, ет.2, офис 210. С него жалбата се оспорва като неоснователна.Сочи се, че съгласно чл.176 от ЗМВР brutното месечно възнаграждение на държавните служители в МВР се състои от основно възнаграждение и допълнителни такива. Допълнителните възнаграждения са уредени в чл.179, ал.1 ЗВР, като сред тях е това за заплащане на труд пред нощта от 22.00 ч. до 6.00 ч., като в ал.2 от същата норма е предвидено, че условията и редът за заплащане на допълнителните възнаграждения се определят с наредба на министъра на вътрешните работи, а размерът - с негова заповед. Същевременно в чл.178, ал.1, т.3 от ЗМВР е предвидено, че към основното месечно възнаграждение на държавните служители в МВР се

изплаща допълнително възнаграждение за извънреден труд. Преди изменението с ДВ бр.60/20г., разпоредбата на чл.187, ал.1 ЗМВР предвижда, че нормалната продължителност на работното време на държавните служители се изчислява в работни дни- подневно, а за работещите на 8-; 12- и 24- часови смени- сумирано за тримесечен период, като при тези смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22.00 ч. и 6.00 ч., през което време работните часове не следва да превишават средно 8 часа за всеки 24- часов период. В чл.187, ал.5, т.2 а същата норма е предвидено, че за служителите, работещи на смени, работата извън редовното работно време до 280 часа годишно, следва да се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период, който се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение, съгласно ал.6. В ал.7 е предвидено, че извънредният труд не може да надвишава 70 часа на тримесечен период и 280 часа годишно. Съгласно чл.187, ал.9 ЗМВР /в редакцията до 10.07.2020г./ редът за организацията и разпределянето на работното време, неговото отчитане, компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. През процесния период действали Наредба № 8121з-779/29.07.2016г. и Наредба № 8121з-36/7.01.2020г., които предвиждат възможност държавните служители в МВР да полагат труд и през нощта между 22.00 ч. и 6.00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24- часов период. В тях не е предвидено, че при отчитане на работното време отработените часове нощен труд следва да се преизчисляват с определен коефициент, каквато е регламентацията на действащата до 1.04.2015г., а в последствие и в периода 11.07.2016г.- 02.08.2016г. разпоредба на чл.31, ал.2 от Наредба №8121з-407/11.08.2014г. Според въззиваемия, липсата на подобна изрична норма в наредбите за процесния период представлява празнота в специалната правна уредба, касаеща служителите в МВР, която следва да бъде запълнена чрез прилагане на съответните норми на общата наредба за структурата и организацията на работната заплата. Субсидиарното прилагане е наложително, поради факта, че се касае за полагане на труд от ищцата и макар по служебно правоотношение, третирането на въззивника по различен начин от работещите по трудово правоотношение, би могло да доведе до поставянето му в по- неблагоприятно положение от работещите на трудов договор лица, което въззивникът намира за недопустимо.

Във връзка с постановеното от СЕС решение от 24.02.2022 г. по дело С-262/20, посочва, че същото не променя горния извод. Сочи, че СЕС е приел, че чл.8 и чл.12, буква „а“ от Директива 2003/88 ЕО не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците в публичния сектор е по- кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня, тъй като до 10.07.2020г. в националното ни законодателство не съществува норма, която да определя каква е нормалната продължителност на работното

време на полагания от държавните служители в системата на МВР нощен труд. В цитираното решение обаче е прието, че при всички случаи в полза на тези работници трябва да има други мерки за защита, които да компенсират особената тежест на нощния труд. Въззиваемият счита, че такива мерки за защита не са предвидени в българското законодателство, а компенсаторните механизми, посочени в становището на въззивника не представляват мерки, конкретно компенсиращи тежестта на полагания от служителите на МВР нощен труд, поради което се налага преизчисляването с процесния коефициент 1,143 /получен като съотношение между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време/ и заплащането на възнаграждение за получената разлика. От заключението на експертизата се установява, че при преизчисляване на положения от въззиваемия нощен труд с коефициент 1,143 се получава разлика, за която му се дължи възнаграждение в претендирания размер, като по делото липсват твърдения и доказателства това допълнително възнаграждение да е заплатено. Предвид забавата в плащането на дължимото допълнително възнаграждение за съответните тримесечни периоди, ответникът дължи и обезщетение за забавено плащане, съгласно заключението на вещото лице.

Моли съдът да потвърди решението на първоинстанционния съд като правилно и законосъобразно. Претендират се разноси за въззивната инстанция.

Съдът, като съобрази доводите на страните, въз основа на закона и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното :

Производството е образувано пред първоинстанционния съд по предявените от В. Д. Д., от гр.Е., съдебен адрес: гр.Бургас, ул.“Васил Левски“№16, ет.2, офис 210 против Главна дирекция „Гранична полиция“-МВР искове за присъждане на сумата 600 лв, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за извънреден труд в размер на 76 часа, за периода от 01.04.2019г до 09.07.2020 година, получени при преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1,143, ведно мораторна лихва в размер на 60 лв за горепосочения период от момента, в който сумите са станали изискуеми и законната лихва от датата на предявяване на иска-26.07.2022г до окончателното изплащане на сумата.Твърди се, че ищцата през исковия период е полагала труд на длъжност ***** към РД“Гранична полиция“Аерогари София, на структурно подчинение на ГД „Гранична полиция. Ищцата е със статут на държавен служител. За положения извънреден труд от 82 часа, получени след преизчисляване на положения нощен труд в дневен с коефициент 1,143, съобразно чл.9,ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, ней е заплатено дължимото допълнително възнаграждение. В хода на производството, размерът на претенцията за възнаграждение за положен извънреден труд е увеличен на 621,68 лв за 74,35 часа извънреден труд.Увеличен е и размерът на претенцията за мораторна лихва на 157,26 лв.

Предявеният иск е с правно основание чл.178,ал.1,т.3, вр.чл.187,ал.5,т.2 ЗМВР /преди изменението с ДВ бр.60/2020г/.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор, с който ответната страна е оспорила иска. Не се оспорва, че ищцата има статут на държавен служител по смисъла на чл.142, ал.1, т.1 ЗМВР, но по отношение на нея намират приложение нормите, регулиращи работното време, съдържащи се в същия нормативен акт.КТ не намира субсидиарно приложение по отношение на държавните служители, както тези работещи в МВР ,така и тези, за които се прилага ЗДСл. През исковия период са действали Наредба №8121з-776/29.07.2016г и Наредба № 8121з-36/07.01.2020г на министъра на вътрешните работи, които уреждат еднаква материя с НСОПЗ и последната не следва да се прилага за служители на МВР по чл.142,ал.1,т.1 от ЗМВР. Налице е специална уредба по отношение на отчитането и заплащането на нощния труд. Не са налице трите кумулативни предпоставки за прилагане на чл.9,ал.1 от НСОПЗ.Дневното и нощното работно време за полицейските служители е с една и съща продължителност – 8 часа.Счита, че превръщането на нощните часове в дневни е установено с цел увеличаване заплащането за положен нощен труд с допълнително възнаграждение от 0,25 лв, а не за генериране на извънреден труд. В ЗМВР и подзаконовите нормативни актове не е налице препращаща норма, която да дава основание да се прилага ЗДСл и КТ, а също подзаконовите актове, вкл. и НСОПЗ. Защитата на служителите в МВР, полагащи нощен труд се изразява в предвиденото в ЗМВР по-високо заплащане и по-висока социална закрила.В този смисъл е и решението на СЕС по дело С-262/2020г по отправено преюдициално запитване. Моли да се отхвърлят предявените искове и да се присъдят разноски.

Първоинстанционният съд е уважил изцяло предявените искове, като е изложил мотиви, че в подзаконовите нормативни актове, издадени на основание законова делегация, липсва норма, уреждаща преобразуването на часовете положен нощен труд в коефициент 1,143, което представлява нормативна празнота.Тя следва да се преодолее чрез субсидиарно приложение на чл.9,ал.2 НСОПЗ. Ако се възприеме обратното становище, това би поставило служителите в МВР в по-неблагоприятно положение от другите държавни служители и работещите по трудови правоотношения по отношение на заплащане на допълнителни възнаграждения.Горните изводи се подкрепят от мотивите на постановеното по дело С-262/20г на СЕС от 24.02.2022г.

На основание чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението,а по допустимостта-в обжалваната част,по останалите въпроси е органичен от посоченото в жалбата.

При извършената служебна проверка се констатира ,че обжалваното решение е валидно и допустимо.

По наведените оплаквания от въззивника за неправилност на решението, съдът намира следното :

Безспорно е по делото, че и щцата е служител в МВР, със статут на държавен служител по смисъла на чл.142,ал.1,т.1 от ЗМВР. Безспорно е също така, че за периода от 01.04.2019г до 09.07.2020г е полагала труд на смени по график, включително и за времето от 22 часа до 6 часа, като нощният труд е 520 часа /в този смисъл заключението на вещото лице по назначената съдебно-икономическа експертиза/.Вещото лице е дало заключение, че след преизчисление на положения нощен труд в дневен, с коефициент 1,143, той възлиза на 594,35 часа. Разликата между отчетения нощен труд и преизчисления е 74,35 часа, той не е заплатен, а дължимото възнаграждение за положения извънреден труд след преизчислението е в размер на 621,68лв. Съобразно заключението на вещото лице, размерът на мораторната лихва е 157,26лв.

Основното възражение във въззивната жалба е, че по отношение на служителите на МВР следва да се прилагат специалните правни норми в ЗМВР и наредбите, издадени от министъра на вътрешните работи, на основание законовата делегация на чл.187,ал.9 ЗМВР, които уреждат реда за организация и разпределяне на работното време,за неговото отчитане и компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурствата , времето за отдих и почивки, а не Наредба за структурата и организацията на работната заплата, тъй като няма непълнота на нормативен акт, която да бъде преодоляна чрез прилагане на НСОПЗ. Това възражение е основателно.Съобразно даденото в ТР № 1/2020 от 15.03.2023г на ОСГК на ВКС задължително за съдилищата тълкуване, при отчитане и заплащане на положените часове нощен труд от служителите на МВР не са приложими разпоредбите на КТ и на НСОПЗ / в частност разпоредбата на чл.9,ал.2 от същата Наредба/ и следва да се прилагат разпоредбите на специалния Закон за МВР и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове.В мотивите на посоченото решение е прието, че съгласно чл. 46, ал. 2, изр. 1 ЗНА, за да се приложи правна уредба по аналогия са необходими определени предпоставки-празнота в нор.акт, да се касае за подобни случаи и това да отговоря на целта на акта.Според върховните съдии не са налице тези три предпоставки.В случая ЗМВР не съдържа празнота относно продължителността на работното време на служителите в МВР, изразено в брой на часовете. Този извод се налага от анализа на чл. 187, ал. 1 ЗМВР. Нормата е императивна и предвижда, че нормалната продължителност на работното време е 8 часа. По смисъла на чл. 187, ал. 1 ЗМВР, „8 часа дневно“ означава 8 астрономически часа, независимо от частта на денонощието, в която работният ден се разполага – през деня, в неговата „светла“ част и през нощта – в неговата „тъмна“ част, в последната хипотеза от 22 часа до 6.00часа. Съпоставката на нормите на чл. 187, ал. 1 и 3 ЗМВР с чл. 140 КТ показва, че разпоредбите на ЗМВР установяват по – голяма продължителност на работното време на нощния труд на служителите от МВР в сравнение с тази на работниците и служителите по трудово правоотношение. Различието се аргументира с основните функции на МВР,

регламентирани в чл. 2, ал. 1 ЗМВР. Разпоредбите на чл. 179 и чл. 187, ал. 9 ЗМВР са делегиращи законови норми, които предвиждат условията и редът за полагане на нощен труд, включително отчитането му и заплащането да се извършват със съответните актове – наредба и заповед. В издадените и цитирани в жалбата наредби на министъра на вътрешните работи липсва правило като това на чл. 9, ал. 2 НСОПЗ, но липсата е обяснима с волята на законодателя да не се създава норма за преобразуване на нощни часове в дневни. Не е налице сходство в случая между ЗМВР и КТ. Трудовото правоотношение е насочено към изпълнение на частен интерес, а служебното се реализира за осъществяване на държавна власт. Прилагането на НСОПЗ към служебни правоотношения не би обезпечило постигането на законова цел, доколкото методите на регулиране на отношенията и заложената в чл. 187, ал. 1 ЗМВР воля на законодателя е да се прилага еднаква продължителност на работното време през деня и нощта - „8 часа дневно“, независимо от частта на денонощието, в която работният ден се разполага – през деня или през нощта. При разработването и приемането на ЗМВР, законодателя е имал предвид разбирането за спецификата на служебните правоотношения и равенството на гражданите пред закона, като неблагоприятните последици от полагането на нощен труд от служители на МВР се компенсира със съответните компенсаторни механизми - допълнително възнаграждение за прослужено време – чл. 178, ал. 1, т. 1 ЗМВР, по-голям основен платен годишен отпуск /чл. 189, ал. 1 ЗМВР/, обезщетение при прекратяване на служебно правоотношение /чл. 234, ал. 1 ЗМВР/, по – благоприятен режим за заплащане на извънреден труд /чл. 187, ал. 5, 6 и 7 ЗМВР/, липса на задължение за заплащане на осигурителни вноски и по – благоприятни условия за придобиване право на пенсия /чл. 69, ал. 2 КСО/, пенсиониране при условията на I категория труд /чл. 69 КСО/ и др.

В Тълкувателното решение са изложени и мотиви във връзка с Решение на СЕС по дело C-262/20г, което е в подкрепа на взетото в ТР становище.

В представеното писмено становище на въззиваемата Д. се сочи, че исковата претенция касае период преди 09.07.2020г и за нея е приложима разпоредбата на чл. 187, ал. 1 ЗМВР, в редакцията ѝ, обн. в ДВ, бр. 53 от 27.06.2014г/ което по принцип е така/, съгласно която нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично, при 5 –дневна работна седмица. Едва с изменението на посочената разпоредба, обнародвано в ДВ бр. 60 / 07.07.2020г са добавени второ и трето изречение, като е определена нормалната продължителност на работното време през нощта на 8 часа за всеки 24 – часов период, както и, че нощен е трудът от 22,00 часа до 6,00 часа. Въззиваемата счита, че до изменението на ЗМВР през 2020г е била налице празнота на закона, тъй като до тогава не е била уредена продължителността на работното време на служителите в МВР, изразено в брой часове. Поради това за иския период следва да се приложи по аналогия разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НСОПЗ. Счита, че постановеното ТР не променя по

никакъв начин правните аргументи относно основателността на претенцията. Настоящият състав не споделя това становище на въззиваемата по следните съображения: на първо място, нито в мотивите, нито в диспозитива на постановеното и задължително за съдилищата тълкувателно решение, касационната инстанция е посочила, че даденото задължително тълкуване касае приложението на Закона за МВР, но след неговото изменение с ДВ бр.60/07.07.2020г. Ако това беше така, щеше да бъде изрично отбелязано, че даденото тълкуване не касае действието на нормата на чл.187,ал.1 ЗМВР преди нейното изменение. От друга страна, в самите мотиви е анализирана нормата на чл.187, ал.1 ЗМВР, като изрично е направено тълкуване на израза „8 часа дневно“/ редакцията на чл.187, ал.1 ЗМВР, преди изменението е: „нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица“/. Тълкувайки тази разпоредба, касационните съдии са посочили, че смисълът е, че работното време е 8 астрономически часа, *независимо* от частта на денонощието, в която работният ден се разполага – през деня, в неговата светла част и през нощта – в неговата тъмна част, в последната хипотеза от 22 часа до 06 часа.Никъде в мотивите не е уточнено, че това тълкуване се отнася до ЗМВР, след неговото изменение през 2020г. В чл.187, ал.3 ЗМВР,в редакцията преди изменението от 2020г, също е посочен времеви интервал за полагане на труд през нощта и той е от 22 до 06 часа.От съдържанието на тълкувателното решение става видно,че непълнота на правната уредба в ЗМВР липсва, както преди, така и след изменението на закона. Поради това настоящият състав не споделя становището на въззиваемата, че за спора е неприложимо тълкуването, дадено в ТР № 1/2020г /15.03.2023г по т.д.№1 /2020г на ОСГК на ВКС. Независимо от досегашната практика на съдилищата, след приемане на тълкувателно решение, съдът е длъжен да се съобрази с даденото от ВКС тълкуване на правните норми.

С оглед на горните мотиви съдът преценява жалбата на ГД“Гранична полиция“ като основателна, което налага отмяна на атакуваното решение като неправилно и отхвърляне на предявените искове.

По разноските: във въззивната жалба е направено искане за присъждане на разноски, вкл. и юр.възнаграждение.Такова искане е направено и в производството пред първа инстанция, в отговора на исковата молба.С оглед изхода от настоящото производство, в тежест на въззиваемата следва да се възложат направените разноски от въззивната дирекция /чл.78,ал.2 ГПК/ – платена дър.такса за въззивната инстанция-50лв и юр.възнаграждение в размер на 100лв за всяка инстанция или общо 200лв. Юрисконсултското възнаграждение е определено в минимален размер, на осн.чл.25,ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Мотивиран от горното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло решение № 2672 от 23.11.2022г., постановено по гражданско дело № 4757/2022г. по описа на Бургаския районен съд и вместо него постановява:

ОТХВЪРЛЯ предявените от В. Д. Д., ЕГН *****, от гр.Е., съдебен адрес: гр.Бургас, ул.Васил Левски №16, ет.2, офис 210 против Главна дирекция „Гранична полиция“ при МВР –София, бул.Мария Луиза №46 искове за присъждане на сумата 621,68лв – представляваща допълнително трудово възнаграждение за положен от ищцата за периода 01.04.2019г. - 09.07.2020г. 74,35 часа извънреден труд, получен след преизчисляване с коефициент 1.143 на положения нощен труд в дневен, ведно със законната лихва върху нея, считано от 26.07.2022г. до окончателното плащане и сумата от 157,26 лв., представляваща сборна лихва за забава за периода от 01.08.2019г. до 25.07.2022г., като неоснователни.

ОСЪЖДА В. Д. Д., ЕГН *****, от гр.Е., съдебен адрес: гр.Бургас, ул.Васил Левски №16, ет.2, офис 210 да заплати на Главна дирекция „Гранична полиция“ при МВР –София, бул.Мария Луиза №46 сумата 250лв, представляваща разноски пред първата и въззивната инстанция, включваща 50лв –държ.такса и 200лв юр.възнаграждение за двете инстанции.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____